

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ห้องอาหารหอยทาก บันทึลความปรารถนาในใจคุณ

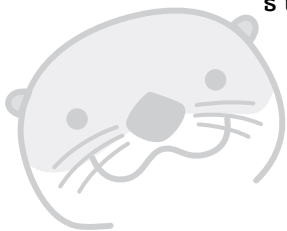
食堂かたつむり

โอกาวะ อีโตะ

เขียน

สนพล สักดิ์สมุทราธิบดี

แปล



การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

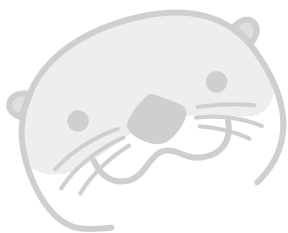
ฉันพลิกหน้ากระดาษหนังสือทำอาหารที่เรียงไว้ตรงมุมหนึ่งของชั้นหนังสือแบบผ่านๆ

พลาจเริ่มคิดเมนูในวันจัดงานเลี้ยงของโอดัง

- โอกาวะ อีโตะ



หนังสือคุณภาพ
โดยออร์บิเทอริกรุ๊ป



ကုမ္ပဏီ



คำนำสำนักพิมพ์

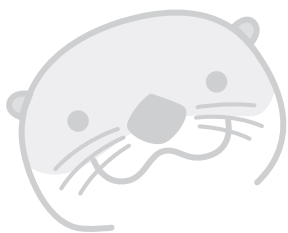
หากมีอาหารจานหนึ่งที่ดับบันดาลความปรารถนาที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจให้คุณได้ คุณจะยินดีลิ้มรสมันหรือไม่

หลายคนคงตอบว่าอยากจะลิ้มรสมันเสียตั้งแต่ตอนนี้...

ริงโกะสูญเสียทุกอย่างในชีวิตไปพร้อมกับคนรักที่จู่ ๆ ก็หนีหายไป โดยชนของและเงินเก็บ “ทั้งหมด” ออกจากห้องที่พักด้วยกัน เธอสูญเสียทุกอย่างไปหมดแม้กระทั่งเสียง จึงตัดสินใจหอบโหลใส่ราข้าวหมัก ซึ่งเป็นของคู่ต่างหน้าอย่างสุดทำยจากคุณยายผู้ล่วงลับ กลับบ้านเกิด กลางหุบเขาแสนสงบที่ไม่เคยเหยียบย่างมาเป็นสิบปี บากหน้าไปหาแม่ที่ไม่ลงรอยกันสักนิดเพื่อขอหยิบยืมเงินเปิด “ห้องอาหารหอยทาก” ร้านอาหารเล็ก ๆ ที่ให้บริการลูกค้าเพียงวันละหนึ่งโต๊ะเท่านั้น เธอออกแบบเมนูอันละเอียดอ่อนที่รังสรรค์อย่างละเอียดละไมจากวัตถุดิบสดใหม่และมีอิทธิฤทธิ์เยียวยาจิตใจของผู้คน จนร้านแห่งนี้เป็นที่เลื่องลือว่า “หากได้รับประทานอาหารที่ห้องอาหารหอยทากแล้ว ความรักจะกลับมา ความปรารถนาจะเป็นจริง”

ว่าแต่ริงโกะมีพลังลึกลับที่คล้ายเป็น “แม่มดสาว” จริงหรือไม่ หรือเธอเป็นเพียงคนไม่มั่นใจในตัวเอง ลูกสาวที่ไม่ลงรอยกับแม่ และคนทำอาหารที่มีพรสวรรค์...

ทุกคนล้วนมีความปรารถนาในใจที่รอวันให้ใครสักคนเป็นผู้ทำให้
อุบัติขึ้นมา หากแต่ความจริงแล้วคนที่จะทำให้ความปรารถนาในใจนั้น
เป็นรูปธรรมได้ก็มีเพียงตัวเองเท่านั้น แค้ว้าวออกไป ค่ำมันไว้ในกำมือ
และดื่มด่ำกับรสชาติทั้งหลาย สำนักพิมพ์ piccolo เชื่อว่าคุณทำได้เสมอ



กดจอ

piccolo



ທດສະວະນາ



เมื่อฉันกลับถึงแมนชั่นหลังออกกะจากงานพิเศษที่ร้านอาหารตุรกี ในห้องก็เหลือเพียงความว่างเปล่า โลงใจจึงไม่เหลือสิ่งใด ทุกอย่างหายวับเกลี้ยง ไม่ว่าจะโทรทัศน์ เครื่องซักผ้า หรือตู้เย็น หลอดไฟนีออน ผ้าม่าน หรือพรมเช็ดเท้าตรงทางเข้า

แวบแรก ฉันคิดว่าอาจเข้าผิดห้อง แต่ไม่ว่าจะดูกี่ครั้งที่นี่ก็คือ วิมานรักที่ฉันและแฟนหนุ่มชาวอินเดียนเคยอยู่ด้วยกันฉันครอบครัว หลักฐานชี้ชัดอันหนักแน่นคือคราบเปื้อนคล้ายรูปหัวใจที่ยังติดแน่นอยู่บนเพดาน

สภาพห้องแทบไม่ต่างจากตอนที่คุณลุงจากบริษัทจัดหาที่อยู่ พาเข้ามาดูเป็นครั้งแรก สิ่งที่ไม่เหมือนตอนนั้นคือยังมีวอลโอบางเบา ของกลิ่นเครื่องเทศการีมมาซาลาหลงเหลืออยู่ทั่วห้อง และมีกุญแจ สำรองที่คนรักของฉันเคยใช้สะท้อนแสงเป็นประกายอยู่ตรงใจกลางห้องนั่งเล่นว่างเปล่า

ยามค่ำคืนเราจะนอนจับมือเคียงข้างอยู่บนฟูกผืนเดียวกัน ในห้องนี้ ห้องที่ต้องลำบากตรากตรำกว่าจะหาเงินมาจ่ายเป็นค่าเช่า

ผิวของคนรักชาวอินเดียจะมีกลิ่นเครื่องเทศหอมละมุนโชยออกมาเสมอ ตรงหน้าต่างแปะโปสเตอร์รูปแม่ น้ำคางคาไว้หลายใบ บางครั้งจะมีจดหมายเขียนเป็นภาษาฮินดีส่งมาจากอินเดีย แม้ฉันจะอ่านไม่ออกสักนิด แต่เพียงวางนิ้วมือลงไปบนตัวอักษรก็ตื่นต้นใจด้วยความรู้สึกอบอุ่นประหนึ่งกำลังจับมือกับครอบครัวชาวอินเดียที่เดียว

สักวันฉันคงได้ไปอินเดียกับคนรักสองต่อสองบ้าง

พิธีแต่งงานของอินเดียเป็นอย่างไรนะ

ฉันเคลิบเคลิ้มไปกับฝันหวานนุ่มละมุนราวกับลาสซีมะม่วง¹

ในห้องนี้เคยอัดแน่นเต็มเปี่ยมด้วยทรัพย์สินสมบัติล้ำค่าและความทรงจำตลอดสามปีที่ฉันใช้ชีวิตร่วมกับคนรัก

ทุกเย็นฉันจะทำอาหารระหว่างรอคนรักกลับบ้าน

แม้อ่างล้างจานจะเล็กไปหน่อย แต่ก็เป็บบนปูกระเบื้องสวยงามห้องนี้อยู่ตรงหัวมุม มีหน้าต่างรายล้อมทั้งสามด้าน ความปลาบปลิ้มของการทำงานคร่ำขวนะถูกโอบล้อมด้วยแสงสีส้มของอาทิตย์ลับฟ้ายามเย็นในวันทำงานพิเศษเลิกเร็วคือความสุขที่ไม่อาจมีสิ่งใดทดแทนนอกจากนี้ยังมีเตาอบแก๊สติดมาให้ด้วยแม้ไม่ใช่แบบที่เลิศหรูก็ตาม บริเวณครัวมีหน้าต่างเช่นกัน เวลาจะกินข้าวคนเดียวก็ย่างปลาตากแห้งได้โดยไม่หลงเหลือกลิ่นอบอวลในห้อง สะดวกสบายอย่างยิ่ง

ที่นี่เคยมีอุปกรณ์เครื่องครัวที่ฉันใช้จนคุ้นมือหลายชิ้น

ครบทุกยุคเมจิที่สืบทอดมาจากคุณยายผู้ล่วงลับ ถึงใส่ข้าวทำจากไม้สนฮิโนกิที่เอาไว้เก็บข้าวหุงสุกใหม่ ๆ หม้อเคลือบเหล็กหล่อยี่ห้อเลอ ครูเซที่ซื้อด้วยเงินจากการทำงานพิเศษครั้งแรก ตะเกียบปลายเรียว

¹ เครื่องดื่มชนิดหนึ่งของอินเดีย ทำจากโยเกิร์ต เครื่องเทศ และผลไม้ปั่นรวมกัน

แหลมสำหรับแต่งจานเสิร์ฟอาหารที่ซื้อจากร้านเฉพาะทางในเกียวโต มีดเล่มเล็กซึ่งผลิตจากอิตาเลียที่ผู้จัดการร้านอาหารออร์แกนิกให้มาเป็นของขวัญวันเกิดอายุครบยี่สิบปี ผ่ากันเปื้อนเนื้อผ้าป่านใส่สบาย ก่อนกรวดที่ขาดไม่ได้เวลาทำมะเขือม่วงหมักก่อนกรวด และกระทะผลิตจากเหล็กชนิดพิเศษของภูมิภาคทางใต้ที่ลงทุนเดินทางไกลด้วยตัวเองไปซื้อมาจากเมืองโมริโอกะ

ทั้งภาชนะต่าง ๆ เต่าปั้งขนมปัง กระจาดขรอกอบ ทุกอย่างหายเกลี้ยง แม้ทรัพย์สินสมบัติประเภทเครื่องเรือนจะมีไม่มาก แต่เครื่องครัวมีสมบูรณ์พร้อม ทุกชิ้นคือมิตรสหายในการทำอาหาร ฉันเสาะหาจานครบครันด้วยเงินจากงานพิเศษที่ทำอยู่ทุกเดือน แม้ราคาสูงหน่อย แต่ก็ใช้ได้นาน อุตสาหกรรมเริ่มคุ่นมือแล้วแท้ ๆ

ฉันเปิดประตูตู้เก็บของในครัวที่ละบานเพื่อตรวจดูด้านในเผื่อจะพบอะไรบ้าง แต่ในนั้นเหลือเพียงร่องรอยที่บ่งบอกว่าเคยมีสิ่งของวางอยู่ แม้ล้วงเข้าไปควานหาเท่าไรก็คว้าได้แต่ความว่างเปล่า กระทั่งบิวดยองที่เป็นของต่างหน้าแทนความทรงจำที่ฉันกับคุณยายช่วยกันเซ็ดทำความสะอาดที่ละลูกก่อนนำไปดองไว้เมื่อหลายปีก่อนก็อันตรธานไปทั้งขวดโหล

ฉันเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อว่าเย็นนี้หลังกลับถึงบ้านจะกินโคโร๊กเกะครีมที่ทำจากถั่วชิกพี และกุสกุส² พร้อมกับคนรักผู้เป็นมังสวิรัต แต่วัตถุดิบทั้งหลายที่ว่าก็หายไปด้วยเช่นกัน

ทันใดนั้นฉันสะดุ้งเฮือก รีบวิ่งไปที่ประตูหน้าแล้วพุ่งตัวออกไปข้างนอกโดยยังใส่แค่ถุงเท้า

² Couscous อาหารมังสวิรัตชนิดหนึ่งของประเทศแถบแอฟริกาเหนือ เป็นแป้งเซโมลินาหรือก็คือแป้งข้าวสาลีบดหยาบ มาทำให้สุกด้วยการแช่น้ำร้อนหรือนึ่ง แล้วจึงราดสด

อาหารประเภทหมักดองของญี่ปุ่นเพียงอย่างเดียวที่คนรักของฉันกินได้คือผักดองรำข้าวที่ฉันทำ มีเพียงผักดองรำข้าวเท่านั้นที่เขากินทุกวันไม่เคยขาด แต่หากไม่มีรำข้าวหมักที่คุณขายทิ้งไว้ให้ก็ไม่อาจรังสรรค์รสชาตินั้นขึ้นมาได้

ฉันจะนำขวดโหลใส่รำข้าวหมักเก็บไว้ในช่องแคบ ๆ ข้างประตูหน้าห้องที่มีมิเตอร์แก๊สติดตั้งอยู่เสมอ เนื่องจากเป็นจุดที่อุณหภูมิและความชื้นกำลังดี แม้เป็นช่วงกลางฤดูร้อนก็ยังมีควมเย็น ส่วนในฤดูหนาวจะอุณหภูมิสูงกว่าในตู้เย็น เหมาะแก่การเก็บรักษารำข้าวหมักเป็นอย่างดี

รำข้าวหมักคือของดูต่างหน้าขึ้นสำคัญของคุณยาย

ได้โปรดเถอะ อย่างน้อยขอให้รำข้าวหมักยังอยู่ดี...

ฉันเปิดบานประตูด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง แล้วก็เจอขวดโหลคืนตาซ่อนตัวรอฉันอยู่ในความมืด

ฉันเปิดฝา ตรวจสอบข้างใน สภาพยังคงเดิมเหมือนเมื่อเช้าที่ฉันใช้ฝ่ามือเกลี่ยให้เรียบ บนผิวหน้าของรำข้าวมีใบสีเขียวอ่อนของหัวคาบ³ โผล่ให้เห็นนิด ๆ เมื่อปอกเปลือกหัวคาบแล้วเด็ดใบจนเหลือเพียงเล็กน้อย ทำรอยบากรูปกากบาทตรงกันแล้วนำไปหมักก็จะได้รสหวานชุ่มฉ่ำ

โชคดีที่ยังปลอดภัย

ฉันรีบใช้สองมือประคองขวดโหลแล้วอุ้มขึ้นมากอดไว้แน่นตรงอกขวดโหลเย็นเฉียบ ฉันไม่เหลือที่พึงใด ๆ นอกจากรำข้าวหมักนี้อีกแล้ว

ฉันปิดฝาไว้อย่างเดิม ใช้มือข้างหนึ่งหอบรำข้าวหมักหนักอึ้ง แขนบไว้ข้างตัวแล้วกลับเข้าห้อง เอื้อมปลายนิ้วเกี่ยวกุญแจสำรองที่

³พืชหัวที่มีลักษณะคล้ายหัวไชเท้า แต่กลมและเล็กกว่า

วางไว้ขึ้นมา มืออีกข้างหยิบตะกร้า ก่อนบอกลาห้องพักของแมนชั่น
ที่เหลือเพียงความว่างเปล่า

เสียงประตูปิดดังตึงกังวานก้องจนชวนให้รู้สึกว่ามันจะปิดตาย
ไปตลอดกาล

จากนั้นฉันเลือกใช้บันไดแทนลิฟต์ ค่อย ๆ ก้าวลงไปทีละก้าว...
ทีละก้าว พลางระวังไม่ให้ขวดโหลร้าวชำรุดหักแตกแตก พอออกมา
ข้างนอกก็เห็นดวงจันทร์รูปทรงครึ่ง ๆ กลาง ๆ ลอยโดดเดี่ยวอยู่บนท้องฟ้า
ทิศตะวันออก

เมื่อหันกลับไปมองก็เห็นแมนชั่นเก่าแก่อายุสามสิบปียื่นตระหง่าน
อยู่กลางความมืดราวกับสัตว์ประหลาดยักษ์

ก่อนจะเป็นวิมานรักของเราสอง ฉันนำมาดแลน⁴ ทำเองไปมอบ
ให้เจ้าของอาคาร จึงได้รับอนุญาตให้เช่าโดยไม่ต้องมีผู้ค้ำประกัน ทว่า
ฉันไม่อาจอยู่ที่นั่นต่อไปได้อีกแล้ว

ฉันเดินจากแมนชั่นไปทั้งแบบนั้น แวะที่บ้านของเจ้าของอาคาร
เพื่อคืนกุญแจ เมื่อไม่กี่วันก่อนฉันจ่ายค่าเช่าห้องเดือนหน้าไปเรียบร้อยแล้ว
แล้วเพราะเป็นช่วงสิ้นเดือน ความจริงหากบอกล่วงหน้าสักหนึ่งเดือน
ก่อนย้ายออกก็คงดีที่สุด แต่ถึงฉันจะหายตัวจากห้องไปทั้งแบบนี้ก็คง
ไม่มีปัญหาอะไร เอาเข้าจริง ข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ล้วนไม่เหลือแม้แต่
ชิ้นเดียว ฉะนั้นก็ไม่ต่างจากการย้ายออกไปแล้วนักหรอก

ข้างนอกมีตึกรามตึกซ้อนตึก ฉันไม่มีทั้งนาฬิกาข้อมือและโทรศัพท์
มือถือจึงไม่รู้เวลา

ฉันเดินเอื่อยเอื่อยมุ่งหน้าไปยังสถานีรถโดยสารขนาดใหญ่ด้วย

⁴ Madeleine ชนมชื้อดั่งของฝรั่งเศส ลักษณะคล้ายเด็กชั้นเล็ก ๆ หรือขนมไข่ของไทย

ระยะทางเท่าการขึ้นรถไฟไปสองสามสถานี ใช้เงินติดตัวที่เหลืออยู่จนแทบหมดเกลี้ยงเพื่อซื้อตั๋วรถบัความเร็วสูงเที่ยวกลางคืน

รถบัที่มุ่งหน้าสู่บ้านเกิด ดินแดนที่ฉันไม่เคยกลับไปเหยียบอีกเลยนับแต่หันหลังจากมาเมื่อฤดูใบไม้ผลิตอนอายุสิบห้าปี

รถบัความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนรับฉันกับรำข้าวหมักและตะกร้าหนึ่งใบขึ้นไปแล้วออกเดินทางทันที

แสงไฟของเมืองหลวงเคลื่อนตัวผ่านนอกหน้าต่าง

ลาก่อน

ฉันโบกมือในใจ

เพียงหลับตาลง เรื่องราวทั้งหลายที่ผ่านมาก็จะจัดกระจายไปทั่วห้วงความคิดราวกับใบไม้แห้งปลิวปลิวไปตามลมหนาว

หลังออกจากบ้านมาเมื่อตอนอายุสิบห้าปี ฉันก็ไม่เคยหวนกลับมาเกิดอีกเลย

บ้านของฉันอยู่ในหมู่บ้านเจียบสงบกลางหุบเขาซึ่งมีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ฉันรักสถานที่นั้นจากใจจริง แต่แล้วในค่ำคืนหลังพิธีจบการศึกษาระดับมัธยมต้น ฉันก็ออกจากบ้านมาคนเดียว ขึ้นรถบัความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนเช่นเดียวกับตอนนี้

นับแต่นั้นมา ฉันกับไอคัง⁵ ติดต่อกันเพียงช่องทางเดียวคือการส่งไปรษณียบัตรอวยพรวันปีใหม่ให้กัน เมื่อออกจากบ้านมาสองสามปีก็ได้รับรูปถ่ายที่มีไอคังสวมชุดสีส้มดูฉลาดเหมือนคนจะร้องเล่นเต้นรำตามท้องถนนสมัยโบราณกำลังโอบหมูสวมชุดเดรสชุดออลังการไว้ข้างตัวด้วยท่าทางรักใคร่สนิทสนมกันมาก

⁵ คำเรียกแม่ในภาษาถิ่นแถบภูมิภาคคันไซ

หลังออกจากบ้านแล้วเดินทางสู่เมืองกรุง ฉันไปอาศัยอยู่ที่บ้าน
คุณยาย

ทุกครั้งที่คุณกลับบ้านแล้วเปิดประตูบานเลื่อนนุโรทั้งที่ส่งเสียง
ครืดคราดพร้อมกับเอ่ยว่า “กลับมาแล้วค่า” คุณยายที่ยืนทำงานอยู่ใน
ครัวจะส่งยิ้มอ่อนโยนต้อนรับ

คุณยายที่คุณอยู่ด้วยคือแม่แท้ ๆ ของโศก ฉันอาศัยอยู่ใน
บ้านเดี่ยวเก่า ๆ ที่ตั้งอยู่นอกเมือง แม้ชีวิตจะไม่หรูหรา ทว่าใส่ใจกับ
ทุกคืนวันและทุกฤดูกาลที่ผันเปลี่ยน คุณยายเป็นบุคคลที่ดูเหมาะกับ
การใส่ชุดกิโมโน พุดจาไพเราะ กิริยาอ่อนหวาน ทว่าแก่นแท้แข็งแกร่ง
ฉันรักคุณยายมาก

รู้ตัวอีกทีหลังจากเดินทางสู่เมืองกรุง เพียงชั่วพริบตาเวลาก็ผ่าน
ไปถึงสิบปีแล้ว

ฉันขีดกระจกหน้าต่างที่เต็มไปด้วยไอน้ำ เห็นใบหน้าของตัวเอง
สะท้อนอยู่ในความมืด รถบัสแล่นผ่านตัวเมืองที่เต็มไปด้วยตึกสูง
เรียงราย วิ่งตรงไปบนทางด่วนไม่หยุดพัก

ตั้งแต่คบกับคนรัก นอกจากผมม้าแล้วฉันไม่เคยตัดผมส่วนอื่น
เลย เวลาแบ่งผมเป็นสองฝั่งแล้วมัดเกล้าก็ยังยาวลงมาถึงประมาณ
กลางหลัง เพราะคนรักของฉันเคยบอกว่าชอบผู้หญิงผมยาวนั่นเอง

ฉันสบตากับตัวเองที่สะท้อนเลื่อนรางอยู่กลางความมืด ลอง
อ้าปากกว้างให้เต็มที่กลืนกินทิวทัศน์สีชาวดำไปเรื่อย ๆ รวากับวาฬ
หลังค่อมที่กลืนปลาทั้งฝูงลงคอได้ในคำเดียว

ทันใดนั้นฉันรู้สึกคล้ายกำลังสบตากับตัวเองในอดีต

เพียงเสี้ยววินาทีเมื่อแนบปลายจมูกกับกระจกหน้าต่างรถ ฉัน

ก็รู้สึกราวกับเห็นตัวเองในวัยเยาว์เมื่อสิบปีก่อน เด็กน้อยผู้ไฝ่ฝันถึงแสงสีของเมืองกรุงกำลังนั่งอยู่ในรถบัสความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนที่แล่นสวนทางมุ่งไปยังทิศตรงกันข้าม

ฉันหันขวับมองตามรถบัสที่สวนไป ทว่าระยะห่างของรถบัสทั้งสองคันนั้นถูกอดีตและอนาคตดึงให้ไกลออกจากกันด้วยความเร็วสูง กระจกหน้าต่างกลับมามองว่าด้วยไอน้ำอีกครั้งทันที

ตั้งแต่เมื่อไรกันนะ ตั้งแต่เมื่อไรที่ฉันตัดสินใจว่าอยากจะเป็นเชฟมืออาชีพ

สำหรับชีวิตของฉัน การทำอาหารเป็นดังสายรุ้งเลื่อนรางที่ปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืดสลัว

ฉันตื่นตื่นระทึกใจไปกับมหานครเช่นนั้น และเมื่อปรับตัวจนพูดคุยและหัวเราะได้อย่างผู้คนปกติ ไม่นานนักคุณยายก็สิ้นลมจากไปอย่างสงบ

หลังเลิกงานพิเศษกะดึกที่ร้านอาหารตุรกี เมื่อกลับมามบ้านก็เห็นโดนต์หลายชิ้นวางอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่น คลุมไว้ด้วยกระดาษเช็ดปาก ช่าง ๆ กันนั้นคือร่างไร้วิญญาณของคุณยายที่ดูราวกับเพียงนอนหลับ

ฉันแนบหูกับหน้าอกผอมบางของคุณยาย แต่ไม่ได้ยินเสียงอะไร เมื่อเอื้อมฝ่ามือไปอังตรงปากและปลายจมูกก็ไม่รู้สึกถึงลมแม้แต่น้อย ไม่มีที่ท่าจะฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว ฉันไม่ได้รับติดต่อหาใครในทันที ตัดสินใจว่าอย่างน้อยก็ขอใช้เวลาร่วมกับคุณยายตามลำพังอีกสักคืน

ร่างของคุณยายค่อย ๆ เย็นและแข็งขึ้น ฉันนั่งอยู่ข้าง ๆ กินโดนต์ไปที่ละชิ้นตลอดทั้งคืน รสชาติละมุนละไมของเนื้อแป้งที่ผสมเมล็ดป๊อบปี้ และคลุกด้วยอบเชยกับน้ำตาลทรายแดงนั้นฉันคงไม่มีวันลืมเลือนชั่วชีวิต

ทุกครั้งที่หยิบโดนต์ขนาดพอดีคำซึ่งทอดจนหอมกรุ่นด้วยน้ำมันงา

ใส่ปาก คืนวันอันอบอุ่นราวกับอาบแดดกลางฤดูหนาวที่ฉันใช้ชีวิต
ร่วมกับคุณยายจะผุดเป็นฟองครีมฟูฟ่องย้อนกลับมาในห้วงความรู้สึก

เมื่อชาวซีตูปุดโปนด้วยเส้นเลือดเขียวคล้ำของคุณยายที่กำลังกวน
รำข้าวหมักในขวดโหล แผ่นหลังเล็กๆ ที่องุ่นขณะบดวัตถุดิบในครกบด
อย่างเอาจริงเอาจัง ไบหน้าด้านข้างแสนน่ารักยามวางชิ้นอาหารเล็กจิ๋ว
ลงบนฝ่ามือแล้วเขาเข้าปากเพื่อชิมรสชาติ

ความทรงจำเหล่านั้นยังคงปรากฏและหายวับ ผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่
ในหัวของฉันเสมอ ไม่เคยจากไปไหน

ฉันพบกับคนรักชาวอินเดียในช่วงที่คืนวันอันแสนหazyเหล่านั้น
ยังดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ

วันธรรมดา เขาเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารอินเดียซึ่งตั้งอยู่
ข้างร้านอาหารตุรกีที่ฉันทำงานพิเศษ ส่วนสุดสัปดาห์เป็นนักดนตรีแบ็กอัป
บนเวทีการแสดงระบำหน้าท้อง เราพบหน้ากันตอนที่ต่างคนต่างนำขยะ
ไปทิ้งหลังร้าน จากนั้นก็เริ่มแลกเปลี่ยนบทสนทนากันในเวลาพักและ
หลังเลิกงานก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน

เขาตัวสูง ตาสวย จิตใจอ่อนโยน อ่อนวัยกว่าฉันนิดหน่อย พูด
ภาษาญี่ปุ่นได้เล็กน้อย เพียงเห็นรอยยิ้มของเขาหรือได้ยินภาษาญี่ปุ่นงู ๆ
ปลา ๆ ที่ผิดเพี้ยนของเขาก็ช่วยลบเลือนความรู้สึกสูญเสียของฉันที่คล้ายจะ
เป็นความสิ้นหวังในชีวิตหลังจากคุณยายจากไปได้ แม้เพียงชั่วครู่ก็ตาม

พอนึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ตอนนั้น ภาพของอินเดียและตุรกีก็
ซ้อนทับกันในตัวตนของฉันอย่างงดงาม เป็นภาพของคนรักผู้เป็น
เจ้าของใบหน้าอย่างชาวอินเดียขนานแท้ ผิวดำ ตาคมเข้ม กำลังกิน
แกงกะหรี่ผัดและถั่วชนิดต่าง ๆ ทว่าน่าแปลกที่ฉากหลังของภาพนั้น

กลับเป็นทิวทัศน์กว้างไกลของทะเลสีครามแสนสวยและมีสัตว์ที่ตกแต่งด้วยกระเบื้อง

สถานที่ที่ฉันพบกับเขาคงทำให้เกิดมโนภาพเช่นนั้นขึ้นเองอย่างแน่นอน

แม้แต่ตัวฉันเอง สุดท้ายแล้วงานพิเศษที่ร้านอาหารตุรกีก็เป็นอาชีพที่ยืนยาวที่สุด ตลอดระยะเวลาเกือบห้าปี ฉันทำงานแทบทุกวัน ไม่ต่างจากพนักงานประจำ ช่วงปีหลัง ๆ ยังได้เข้าครัวแสดงทักษะร่วมกับเหล่าพ่อครัวผู้มีถิ่นกำเนิดจากดินแดนต้นตำรับอย่างตุรกีอีกด้วย

ช่วงนั้นการลาจากและพบเจอต่างธาโกมเข้ามาพร้อมกันราวกับคลื่นยักษ์ เพียงเอาชีวิตรอดให้ได้แต่ละวันก็ต้องอาศัยทั้งพลังกายและพลังใจทั้งหมดที่มี เมื่อมองย้อนกลับไปก็รู้สึกว้าวข้างเป็นคืนวันแสนล้ำค่า ประหนึ่งปาฏิหาริย์ที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทน

ฉันนึกถึงตรงนั้นแล้วถอนหายใจยาวเฮือกใหญ่ ต้องติดต่อร้านอาหารตุรกีด้วยนี่นา

กระจกหน้าต่างน่าจะขมุกขมัวด้วยไอชื้น แต่กลับฉายให้เห็นสิ่งต่าง ๆ ภายในรถบัสราวกับภาพสะท้อนบนผิวน้ำ ผู้โดยสารเพียงสิบกว่าคนบนรถต่างปรับเบาะเอนหลังหลับพักผ่อน ใบหน้าของฉันปรากฏวาง ๆ อยู่ในความมืดที่ปลอดโปร่งโล่งชัดไร้สิ่งเจือปน

ดูท่าอีกไม่นานค่าคืนก็คงสิ้นสุดลงแล้ว

ฉันลองเปิดหน้าต่างเล็กน้อยเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ จึงรู้ว่าท้องฟ้าด้านบนนั้นเริ่มสว่างขึ้นทีละนิด

ได้กลิ่นทะเลสาบจาง ๆ เจืออยู่ในสายลม

ฉันยึดตัวขึ้นจึงเห็นกังหันลมกำลังหมุน กังหันลมสีขาวนับไม่ถ้วน

ตั้งตระหง่านบนทุ่งหญ้าโล่งกว้าง หมุนตัว ๆ ด้วยความเร็วสูง

ความหนาวลึกลับเข้ามาประชิดตามรัฐชุมชน ฉันตัวสั้นหงิก
ในฉับพลัน ปลายเท้าแข็งด้วยความเย็นเพราะใส่แค่กระโปรงเสมอเข้า
กับถุงเท้ายาว ส่วนด้านบนมีเพียงเสื้อยืดแขนยาวเท่านั้น

อีกไม่นานรถบัสดความเร็วสูงที่แยกกลางคืนคันนี้ก็คงไปถึงสถานี
สุดท้ายซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางแล้ว

ได้กลิ่นฝนโชยมาแต่ไกล

ฉันลงจากรถบัสดตรงวงเวียนหน้าสถานี บรรยากาศเงียบเหงา
อย่างยิ่ง

ทิศทางตรงหน้าไม่ต่างจากอดีตแม้แต่น้อย จนชวนให้รู้สึกว่าฉัน
เพิ่งเดินทางออกจากบ้านไปเมื่อวานนี้เอง

ยังเหลือเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่ารถไมโครบัสที่ต้องขึ้นต่อ
จะออกเดินทาง ฉันจึงเข้าไปในร้านสะดวกซื้อใกล้ ๆ ซื้อบัตรจดคำศัพท์
และปากกาเมจิกสีดำด้วยเศษเงินที่เหลือ เฉพาะร้านสะดวกซื้อเท่านั้น
ที่มีกลิ่นอายของความใหม่ ชัดพื้นลงแว็กซ์จนเงาวับเป็นประกาย

ฉันเริ่มเขียนคำศัพท์ในชีวิตประจำวันที่น่าจะต้องใช้หลังจากนี้
ลงบนบัตร เขียนทีละข้อความด้วยตัวอักษรชัดเจนอ่านง่าย

‘สวัสดีค่ะ’

‘อรุณสวัสดิ์ค่ะ’

‘อากาศดีนะคะ’

‘สบายดีไหมคะ’

‘ขอซื้ออันนี้ค่ะ’

‘ขอบคุณมากค่ะ’

‘ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ’

‘ขอให้โชคดีนะคะ ลาก่อนค่ะ’

‘ขอความกรุณาด้วยค่ะ’

‘ขอโทษค่ะ ต้องขออภัยจริงๆ’

‘เชิญค่ะ’

‘เท่าไรค่ะ’

เพราะฉันตระหนักได้ถึงสิ่งหนึ่ง

ตระหนักได้ตั้งแต่ตอนที่กำลังจะซื้อตัวรถบี๊ความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนตรงเคาน์เตอร์เมื่อคืน ไมสิ ตั้งแต่ตอนที่เอากุญแจไปคืนเจ้าของอาคาร ไมสิ ตั้งแต่วินาทีที่เปิดประตูห้องพบกับความเว้งว้างเปล่าต่างหาก

ตระหนักได้ว่าเสียงของฉันกลายเป็นความโปร่งใส

หากพูดให้เข้าใจง่าย นี่อาจเป็นอาการของโรคฮิสทีเรียซึ่งเกิดจากความซีอกเพราะมีบางสิ่งกระทบกระเทือนจิตใจ

แต่ไม่ว่าถ้อยคำของฉันจะสูญหายไปเสียทีเดียว

ไม่ใช่แบบนั้น เพียงแค่เสียงเหล่านั้นสูญหายไปจากระบบโครงสร้างภายในตัวตนของฉัน คล้ายกับตอนที่ปรับระดับเสียงวิทยุให้เหลือศูนย์ ทั้งที่เสียงดนตรีและเสียงร้องยังคงดำเนินอยู่แต่ภายนอกกลับไม่ได้ยิน

ฉันสูญเสียเสียงของตัวเองไปนั่นเอง

แม้ตกใจเล็กน้อย แต่ไม่รู้สึกละอาย ไม่ปวดร้าว ไม่เจ็บแปลบไม่ทุกข์ทรมาน กลับกันคือรู้สึกว่าร่างกายเบาขึ้นด้วยซ้ำ ทั้งยังประจวบเหมาะพอดี เพราะฉันไม่คิดอยากคุยกับใครอีกแล้ว

ฉันลองฟังสมาธิเสียงหูฟังเสียงพูดของหัวใจซึ่งมีเพียงตัวเองที่
ได้ยิน ซึ่งนั่นคงเป็นสิ่งที่ควรทำ

ที่ว่าคนที่ผ่านชีวิตมาเสียสัปดาห์อย่างฉันย่อมรู้ดีว่า คนเราไม่อาจ
ดำรงชีวิตโดยไม่ปฏิสัมพันธ์กับใครได้ นั่นต่างหากคือปัญหาที่แท้จริง
สำหรับบัตริใบสุดท้าย

‘ตอนนี้ฉันมีเหตุบางอย่างทำให้เปล่งเสียงไม่ได้คะ’

ฉันเขียนข้อความลงไป

จากนั้นจึงเดินขึ้นรถไมโครบัสคันเล็ก

รถไมโครบัสนี้ต่างจากรถบัสความเร็วสูงที่วิ่งทะยานกลางราตรี
โดยไม่หยุดพัก มันเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า พอฟ้าสว่างท้องก็
เริ่มส่งเสียงร้องทันทันใด ฉันนึกขึ้นได้ฉับพลันว่ามีข้าวปั้นที่ยังกินไม่หมด
ตั้งแต่มีอกกลางวันของเมื่อวาน จึงหยิบออกมาจากตะกร้า ในตะกร้า
มีเพียงกระเป๋าสตางค์ที่เหลือแค่เศษเงิน ผ้าเช็ดหน้า และเศษกระดาษ
เท่านั้น

ทุกเช้าฉันจะทำข้าวปั้นพกไปกินที่ทำงานเพื่อลดค่าใช้จ่ายในชีวิต
ประจำวัน แม้ร้านอาหารตรอกก็จะมีสวัสดิการอาหารสำหรับพนักงาน แต่
ก็ต้องจ่ายเงินจำนวนหนึ่ง

ฉันใช้ชีวิตด้วยความอดออม ทำทุกอย่างเพื่อเก็บเงินเป็นทุน
เปิดร้านอาหารร่วมกับคนรักในอนาคต เป้าหมายนั้นเป็นเพียง “อดีต”
ไปแล้วหรือยังดำเนินต่อเนื่องใน “ปัจจุบัน” กันแน่ะ เพียงแค่เริ่มคิด
ในหัวของฉันก็ขาวโพลนเหมือนสีหกลไส้

เงินทุนสำหรับเปิดร้านไม่ได้อยู่ในธนาคาร แต่ใส่ไว้ในตู้เก็บของติดผนังในห้อง ฉันแยกรวมไว้เป็นปีก ปีกละแสนเยน พอเก็บได้ถึงล้านเยนก็เอาใส่ซองแล้วปิดผนึกด้วยสก็อตซ์เทป ฉันนำซองเงินหนึ่งล้านเยนซ่อนไว้ใต้กองฟูกที่นอนที่ปกติแล้วไม่ได้ใช้ ซองเงินหนึ่งล้านเยนที่เฝ้าเก็บหอมรอมริบด้วยการใช้ชีวิตประหนึ่งกักตุนเกลือกินนั้นไม่ได้มีเพียงซองเดียว พอนึกถึงเรื่องนั้นในหัวก็ชาวโพลนเหมือนสีหกลีงขึ้นมาจับปล้นอีกครั้ง

ฉันแกะห่อกระดาษฟอยล์ยับย่นออก ข้าวปั้นที่ละลายไปครึ่งหนึ่งเยี่ยมหน้าไหล่ออกมาให้เห็น เมื่อหยิบเข้าปากก็สัมผัสได้ถึงรสชาติที่คิดถึง นี่เป็นบิวียดองที่ฉันกับคุณยายทำขึ้นลูกสุดท้ายแล้วจริง ๆ

เราผลัดกันอยู่เวรยามดึกเพื่อไม่ให้ราขึ้น ตอนตากแห้งต้องเฝ้าดูอย่างใกล้ชิดตลอดสามวัน วางผึ่งไว้ตรงเจ็ลียง คอยหมุนตำแหน่งของบิวียทุกสองสามชั่วโมง ทุกครั้งที่หมุนต้องใช้ปลายนิ้วกดคลึงให้เส้นใยนิ่ม หากคุณยายเป็นคนดอง แม้ไม่ใช่ไบซิโสะแดง แต่บิวียก็จะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีชมพูได้เอง

ฉันอมบิวียดองเม็ดสุดท้ายไว้ในปากแล้วตัวแข็งแน่นอยู่พักหนึ่ง ความเปรี้ยวถูกส่งผ่านไปยังส่วนลึกในแกนกลางของร่างกาย สำหรับฉันสิ่งที่อยู่ในปากตอนนี้มีความมหัศจรรย์ไม่แพ้อัญมณีลึกลับ คือนวันที่ฉันใช้ชีวิตร่วมกับคุณยายค่อย ๆ ทรุดตริงลงในจิตใจ น้ำตาใกล้ร่วงผะแต่มีที่แต่ยังพอเก็บกลิ่นความรู้สึกเอาไว้ให้ปริ้มอยู่แค่ลำคอ

คุณยายเป็นคนจูงมือฉันอย่างอ่อนโยนพาเข้าสู่โลกแห่งการทำอาหาร

จากตอนแรกที่ได้แค่เพียงยืนมอง ฉันเริ่มเข้าไปอยู่ในครัวกับคุณยาย ค่อย ๆ เรียนรู้วิธีทำอาหาร คุณยายไม่ค่อยอธิบายเป็นคำพูด

นัก แต่จะให้ชิมรสชาติในทุกขั้นตอน สอนให้ฉันจดจำสิ่งต่างๆ ที่ละเอียด
ละน้อยด้วยลิ้นของตัวเอง เช่น เนื้อสัมผัสของวัตถุดิบ ความรู้สึกยามที่
ปลายลิ้นแตะอาหาร รวมถึงระดับความเค็ม

ตอนอาศัยอยู่ที่บ้านเกิด การทำอาหารของฉันคือการนำมาอุ่น
ด้วยไมโครเวฟหรือไม่ก็เปิดกระป๋อง แต่นั่นคือความผิดพลาดอัน
ใหญ่หลวง ส่วนคุณยายจะทำทุกอย่างด้วยมือของท่าน ไม่ว่าจะเป็น
มิโซะ โขยุ หรือหัวไชเท้าตากแห้ง ฉันประหลาดใจมากเมื่อรู้เป็น
ครั้งแรกว่าในซูชิมิโซะหนึ่งถ้วยประกอบด้วยชีวิตามากมาย ไม่ว่าจะเป็น
นิโบชิ^๖ ปลาคัตสึโอะ ถั่วเหลือง หรือมอลต์

ภาพของคุณยายที่ยืนอยู่ในครัวนั้นห้อมล้อมด้วยแสงสว่าง
งดงามและนำพิศวงชวนหลงใหล เพียงเหม่อมองภาพนั้นจากไกล ๆ
ก็ทำให้ฉันจิตใจสงบลงได้ทุกครั้ง แค่อยืนช่วยงานอยู่ข้าง ๆ ก็รู้สึก
ราวกับกำลังเข้าร่วมพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์

ถ้อยคำต่างๆ ที่คุณยายใช้อย่างคำว่า *ได้ที่* หรือ *กำลังดี* นั้น
เข้าใจยากสำหรับคนอย่างฉันที่ยังไม่คุ้นกับการทำอาหาร แต่เมื่อเวลา
ผ่านไปก็เริ่มรู้ถึงความหมายเหล่านั้นขึ้นมาทีละนิด คุณยายจะใช้คำที่
ฟังดูไม่เร่งเร้าอย่าง “ได้ที่” และ “กำลังดี” เพื่อสื่อถึงสภาพของอาหาร
ในตอนที่ดีที่สุด แม้จังหวะนั้นจะเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีก็ตาม

บิวดยอดละลายหายไปเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว ในที่สุดบนลิ้นของฉัน
ก็เหลือเพียงเม็ดเล็ก ๆ กับความทรงจำเกี่ยวกับคุณยายเท่านั้น

ในเมืองกรุงเพิ่งเข้าสู่ปลายฤดูร้อน แต่สำหรับที่นี่ฤดูใบไม้ร่วง

^๖ ปลาตากแห้งชนิดหนึ่ง ทำจากปลาขนาดเล็กจำพวกปลาอิวาชิ ปลาซาร์ดีน ปลาแอนโชวี บาง
พื้นที่ในญี่ปุ่นจะเรียกว่าอิโรโกะ

มาเยือนเต็มตัวแล้ว พอกินข้าวปั้นเสร็จก็ยิ่งหนาวมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันตัวลั่นนั่งงออยู่บนเบาะหลังสุดของรถไมโครบัส อยากได้เครื่องดื่มอุ่น ๆ อะไรสักอย่าง แต่ขึ้นรถมาเรียบร้อยแล้ว ความจริงก็ไม่เหลือเงินแล้วด้วย ฉันอุ้มขวดโหลร่ำข้าวหมักไว้บนตักเหมือนอุ้มทารก พอทำแบบนี้ก็รู้สึกคล้ายได้รับความอบอุ่นเล็กน้อย

ฉันแนบหน้าผากกับกระจกหน้าต่างมองออกไปข้างนอก

หลังจากใช้เวลาอยู่นาน แดนที่ของบ้านเกิดที่เกือบลืมไปสนิทใจแล้วก็เริ่มผุดย้อนกลับมาราวกับการล้างฟิล์มรูปถ่าย ฉันเพิ่มตำแหน่งร้านค้าและบ้านเรือนที่สร้างขึ้นใหม่ลงไปบนแผนที่เก่าในหัว

รถไมโครบัสแล่นผ่านตัวเมืองมุ่งหน้าเข้าสู่กลางหุบเขาเขียวเข้มหัวใจเด่นแรงจนส่งเสียงตึกตัก ฉันคงจะประหม่าขึ้นมาจริง ๆ

ทุกครั้งที่รถบัสแล่นผ่านทางโค้ง “ภูเขาเต้านม” จะดูเล็กลง ภูเขาสองลูกนอนเด่นตั้งอยู่ข้างกันคล้ายอิงแอบแนบชิด ความสูงพอ ๆ กัน และต่างมีโขดหินตั้งอยู่บนยอด หากมองจากที่ไกล ๆ จะดูเหมือนหน้าอกผู้หญิงที่กำลังนอนหงาย ทุกคนในหมู่บ้านจึงเรียกมันว่าภูเขาเต้านมมาตั้งแต่สมัยก่อน

ฉันได้ยินว่ามีการสร้างแท่นกระโดดบันจี้จัมปีขนานแท้ซึ่งโด่งดังระดับต้น ๆ ของญี่ปุ่นตรงกลางช่องเขาของภูเขาเต้านมนั่น หรือพูดอีกอย่างคือกลางร่องอกระหว่างเต้านมสองข้างนั่นเอง เรื่องนี้กลายเป็นประเด็นดังในข่าวที่ฉันบังเอิญได้ดูเมื่อหลายปีก่อน

ตลอดสองข้างทางของถนนกลางหุบเขาที่แคบเพียงรถผ่านได้คันเดียวมีธงญี่ปุ่นสีชมพูชอกกิ้งพั้งค์จุดขาดตั้งอยู่สะดุดตา เขียนไว้ว่า ‘ยินดีต้อนรับสู่แดนบันจี้จัมปี!’ มีกระทั่งป้ายขนาดใหญ่ที่ดูผิดที่ผิดทางซึ่งฉันคิดว่าเนโอะคอนต้องมีส่วนเกี่ยวข้องอีกแล้วแน่นอน

ตอนลงจากรถบัสฉันรีบหยิบข้อความ 'ขอบคุณมากค่ะ' ขึ้นมา
ให้คนขับรถดูแทนคำบอกลา ส่วนข้อความ 'ยินดีต้อนรับสู่แดนบันจี
จัมป์!' ก็กำลังเรียงระบำอยู่ตรงหน้า

ฝนตกปะแปะลงมาจกฟ้าครึ้ม ฉันใช้มือขวาหอบรำข้าวหมัก
ไว้ข้างตัว มือซ้ายถือตะกร้าให้มัน แล้วจึงเริ่มเดินมุ่งหน้าสู่บ้านเกิด

ฉันปวดปัสสาวะขึ้นมาระหว่างทางจึงแวะทำธุระตรงพงหญ้า
หมู่บ้านของฉันมีประชากรไม่ถึงห้าพันคน จึงยากที่จะเจอใครบนเส้นทาง
กลางหุบเขาแบบนี้ พอเริ่มปัสสาวะ กบตันไม้ก็โผล่หน้ามาจากที่ใด
สักแห่ง มันจ้องหน้าฉันเขม็ง ฉันใช้นิ้วจิ้มไปที่ตัวมัน มันจึงกระโดด
แผลลว ๆ มาเกาะฝ่ามือฉันด้วยฝ่าเท้าเย็นเฉียบ

ฉันบอกลากบตันไม้แล้วเริ่มออกเดินไปตามเส้นทางกลางหุบเขา
ต่อ ทิวสนตั้งตระหง่านทอดยาวต่อเนื่อง กระรอกตัวหนึ่งยกหางชูชัน
วิ่งตัดหน้าฉันหายลับไป

เข้าใกล้ภูเขาเต้านมขึ้นทุกที อาการสั่นสู้เริ่มปรากฏออกมาจาก
ใจกลางร่างกาย

ฉันยืนนิ่งอยู่หน้าบ้านเกิดพักหนึ่ง ทั้งสองมือยังหอบหิ้วรำข้าว
หมักกับตะกร้าไว้ พวกคนในหมู่บ้านแอบเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าคฤหาสน์
รูริโกะ รูริโกะคือชื่อของโอดัง ในพื้นที่กว้างขวางแห่งนี้ นอกจากบ้าน
หลังหลักแล้วยังมีสแน็กบาร์อาเมิร์ที่โอดังเป็นเจ้าของ โรงเก็บของ
รวมถึงสวนผักอยู่กระจัดกระจาย นี่คือนสถานที่ซึ่งชีวิตแต่ละวันของโอดัง
ซ้อนทับกันชั้นแล้วชั้นเล่าไม่ต่างจากมิลเฟุย⁷

⁷ Millefeuille ขนมอบชนิดหนึ่งของฝรั่งเศส มีลักษณะเป็นแป้งสามชั้นสอดไส้คัสตาร์ด ตกแต่งหน้า
ด้วยผลไม้และน้ำตาลไอซิ่ง

บริเวณหน้าประตูมีต้นจูโระ^๑ ขนาดใหญ่ที่ดูคล้ายเพิ่งนำมาปลูกใหม่ ลำต้นเอียงกระเ้ร่เหมือนคอตกหดหู่ ดูท่าสภาพแวดล้อมจะไม่อำนวย ใบส่วนล่างแห้งเหี่ยวเป็นสีน้ำตาลไปแล้ว ท่ามกลางป่าไม้รายล้อมมีเพียงที่ดินตรงนี้แห่งเดียวที่ได้รับการปรับพื้นที่ แต่เดิมผู้เป็นเจ้าของคือผู้รักของโอคัง หรือที่รู้จักกันในนามเนโอะคอน

ความจริงที่นี้เป็นเพียงเคสสถานใหญ่โตโอ้อ่าแต่กลับส่งาไม่สุด เพราะสร้างด้วยวัสดุราคาถูก ทาสีหม่นท้งหลังเหมือนรอยขีด้ากองใหญ่ลงมาจากฟ้า ใช้เงินลงทุนไปแค่พอประมาณกับบริเวณที่โดดเด่นสะดุดตาเท่านั้น แม้แต่ตอนนี้ฉันก็ยังรู้สึกว้าหากขับรดดินดินหรืออะไรทำนองนั้นมาถมให้พ้งท้งหลังได้ก็อยากทำลายมันให้ราบเป็นหน้ากลองเหมือนกัน

เนโอะคอนเป็นเจ้าของบริษัทก่อสร้างชื่อเนกิชิตสึเนโอะคอนกริต ดูเหมือนฉันจะเรียกเขาว่าเนโอะคอนมาตั้งแต่สมัยเรียนประถม ฉันเป็นลูกนอกสมรสของโอคัง ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นหน้าพ่อแท้ ๆ สักครั้ง แต่ให้ตายฉันก็ไม่อยากได้เนโอะคอนมาเป็นพ่อหรอก

ฉันแอบย่องผ่านหน้าบ้านหลักและสแน็กบาร์อามูร์ พยายามไม่ส่งเสียงให้โอคังได้ยิน จากนั้นเดินตรงไปยังสวนหลังบ้าน

ฉันวางเดิมพันไว้กับสิ่งหนึ่ง

หากเจอเงินที่โอคังซ่อนไว้ ฉันจะสูบเงินแล้วรีบหนี เดินทางไปสู่ดินแดนแปลกหน้าอีกครั้ง โอคังไม่ไว้ใจธนาคารแม้แต่ชนิดเดียว ใช้วิธีเก็บเงินในขวดแชมเปญแล้วฝังไว้ในสวน ฉันรู้เรื่องนั้นเพราะบังเอิญเห็นกับตาตัวเองตอนกลางดึกคืนหนึ่ง แต่หากไม่เจอละก็...

^๑พืชตระกูลเดียวกับต้นปาล์ม มีชื่อภาษาไทยว่าต้นค้อดอย

ฉันเข้าไปในสวน ท้องฟ้าเปลี่ยนเฉดสีเทาให้เข้มขึ้นเรื่อย ๆ ขณะ
ไปรยเม็ดฝนตกลงมากระจัดกระจายเหมือนลูกเห็บ และในที่สุดก็ตกหนัก
โดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

ทั้งที่โอดังไม่สนใจเรื่องการเกษตรแม้แต่น้อย แต่กลับปลูกผักไว้
ในสวน อาจเป็นเนโอะคอนหรือไม่กี่ผู้รักอีกคนที่มาหว่านพรอนทำสวน
ให้ก็ได้ ต้นเผือกแผ่ใบมโหฬารดอกหนาอยู่ตรงหน้า นอกจากนี้ยังมี
หอมหัวใหญ่ หัวไชเท้า รวมถึงแครอทที่กำลังเจริญเติบโต ชวนให้ฉัน
อยากลงมือทำอาหารตอนนี้เลยทีเดียว แต่นี้ไม่ใช่เวลาทำอะไรพรรค์นั้น

ฉันเริ่มขุดดินตรงขานุ่นไถ่เก่าที่ดูเหมือนจงใจตั้งไว้อย่างมีเลศนัย
คนส่วนใหญ่คงคิดว่าไม่มีใครหน้าไหนฝังของมีค่าลงไปในที่
สะกดตาแบบนี้หรอก แต่การทำเรื่องบ้าบออย่างการหลอกให้คน
ส่วนใหญ่คิดเช่นนั้นก็คือนิสัยของโอดังนั่นเอง

ทว่าสิ่งที่ปรากฏลึกลับอยู่ในดินกลับผิดจากความคาดหวัง มันคือ
กล่องสมบัติที่ฉันเคยขุดหลุมฝังไว้เมื่อนานมาแล้ว

ตอนแรกฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไรเพราะมันเบื่อนโคลนเต็มไปหมด แต่
พอใช้มือบัดโคลนออกไปเรื่อย ๆ ก็ตระหนักได้ว่าเคยเห็นกล่องบิสกิต
กล่องนี้มาก่อน

ฉันเปิดฝากล่องสมบัติอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

ด้านในเต็มไปด้วยสนิม

และแล้วฉันก็ได้พบกับสิ่งของในความทรงจำทั้งหลายอีกครั้ง

ปิ่นฉีดน้ำกระบอกนี่คือสิ่งที่ฉันเคยพกไปไหนมาไหนด้วยเสมอ
บางครั้งใส่น้ำผลไม้เข้าไปแล้วหาวิธีพันผ้าให้เข้าปาก บางครั้งใช้แทน
ฝักบัวล้างกระดองเต่าที่ซื้อมาจากงานเทศกาล เวลารดน้ำดอกไม้ก็ใช้
ปิ่นฉีดน้ำกระบอกนี้ ส่วนลูกดิงโโยก็เคยเล่นอยู่บ่อย ๆ เวลาที่ว่าง

จนเมื่อ ฉันชอบป็นขึ้นต้นมะเดื่อต้นโปรดใกล้ ๆ บ้าน วางก้นลงบนกิ่ง
ที่นิ่งสบายแล้วเล่นโยโย่จากตรงนั้น หินสีขาวก้อนเล็กที่เขียนไว้ว่า
“ไอคัง” คืออุปกรณ์สำคัญไว้ใช้ปาลงพื้นคอนกรีตระบายอารมณ์เวลา
หงุดหงิดเพราะถูกดู ด้านหลังใช้สี่เทียนวาดรูปตา จมูก ปากให้เหมือน
หน้าไอคัง

นอกจากนี้ยังมีตุ๊กตาหมีแพนด้า กระดาษสีทองสวยงามจากห่อ
ช็อกโกแลตจากต่างประเทศที่กินเป็นครั้งแรก ยางลบกลิ่นหอมสดชื่น
ปีกผีเสื้อที่ตกอยู่ริมทาง ทรายรูป รวมถึงเปลือกหอยลายและหอยซิจิมิ
ที่กินเนื้อไปแล้ว สรรพสิ่งมากมายรวมอยู่ในนั้น แม้กระทั่งของที่ไม่มีค่า
อะไรในตอนนี้อีกต่อไป

ฉันถือของเหล่านั้นไว้ในมือ ยืนเหม่อนั่งอยู่กลางสวน พอหลับตา
ลงช่วงเวลาดังกล่าวก็หวนกลับมา ช่วงเวลาที่ต้องทำทุกอย่างคนเดียว
ไม่ว่าจะดูโทรทัศน์ ทำการบ้าน อาบน้ำ หรือเข้านอน

ไอคังมักอยู่กับการหว่านเสน่ห์พวงประนมบิดลูกค้ำที่สแน็กบาร์
อามูร์

ฉันเกิดอยากเล่นโยโย่รำลึกความหลังจึงหยิบมันมาม้วนเชือก
พอลูกขึ้นก็ได้ยินเสียงโครมดังมาจากประตูหน้าของบ้านหลัก แล้วก็มี
เจ้าก้อนกลมสีออกขาว ๆ วิ่งหน้าตั้งมาทางฉัน มันคือหมูตัวจริงที่ฉันเคย
เห็นแค่ในรูปถ่ายจากไปรษณียบัตรอวยพรวันปีใหม่ มันพุ่งตรงมาที่ฉัน
เหมือนวู่วกระตึงพุ่งใส่ผ้าแดง

กว่าจะอุทานว่า ฮ๊ะ! หมูก็เข้ามาถึงตรงหน้า หลังจากฉัน
ออกจากบ้านไปไอคังก็ใช้ชีวิตอยู่กับหมูมาตลอด หมูตัวใหญ่มากที่
จินตนาการจากรูปถ่ายหลายมุม ยิ่งเห็นใกล้ ๆ ก็ยิ่งรู้สึกถึงความน่าสะพรึง

ฉันรีบวิ่งโดยอัตโนมัติ ฝีเท้าของหมูเร็วกว่าที่คิดไว้มาก ฉัน

หน้าตื่นวิ่งหนีสุดชีวิต สะดุดฝักในสวนจนเกือบหัวทิ่มหลายครั้ง

รองเท้าข้างหนึ่งหลุดกลางคืน แต่ฉันยังวิ่งต่อไปทั้งแบบนั้น ทุกครั้งที่ปลายจมูกหมาขนกันก็สะดุ้งเฮือกกลัวจะถูกจับกิน หมูกินได้ทั้งพืชและสัตว์ ฉะนั้นอาจจะกินคนด้วยก็ได้ เสื้อผ้าเริ่มเต็มไปด้วยโคลน เดิมทีฉันก็ไม่ค่อยมีเรี่ยวมีแรงอยู่แล้ว ไม่ทันไรจึงหอบแฮกหายใจไม่ทัน

ทว่าสิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือหลังจากนั้น เมื่อโอดังได้ยินเสียงเอะอะโครมครามก็รีบวิ่งมาพลาจตะโกนเสียงดังว่า “ขโมย! ขโมย!” ปกติโอดังใช้ชีวิตกลางคืน ตอนนี่จึงน่าจะเป็นเวลานอน โอดังใส่ชุดนอนกระโปรงติดลูกไม้กับรองเท้าบูตสีดำ มือถือเคียววิ่งตรงดิ่งเข้ามาโดยยังไม่รู้ว่านี่คือฉันเอง

โอดังอายุมากขึ้นสิบปี หน้าสตรไ้เศษเสี้ยวเครื่องสำอางจึงเผยร่องลึกบนใบหน้า คุณคล้ายชายวัยกลางคนแต่งหญิงที่ทำศัลยกรรมมา ฉันส่งเสียงออกไปไม่ได้ พยายามขัดขึ้นเงียบ ๆ กลืนดินในสวนผสมปนเป่ากับกลิ่นน้ำหอมของโอดังชวนให้รู้สึกกระอักกระอ่วนมวนท้อง

กว่าโอดังผู้สายตาไม่ดีจะรู้ว่าเป็นฉันก็ตอนที่เงื่อเคียวเล็งมาตรงท้องขณะที่ฉันล้มอยู่บนพื้น

รู้ตัวอีกทีฝนก็ตกกราวกับคลุ้มคลั่ง ลมพัดแรงเหมือนพายุ ทั้งโอดังและฉันต่างเปียกปอน เห็นหน้าอกของโอดังที่ไม่ได้ใส่บราผ่านผ้าเนื้อบางของชุดนอนได้ชัดแจ้ว ทรวงอกยังอปลั่งการตั้งภูเขาด้านมเหมือนเดิม

ฉันลืมเรื่องบัตรคำศัพท์ไปสนิท อ้าปากหิวจ้องมองโอดังขณะที่กั้นยังจำเข้าบนดินในสวน ไหล่ของโอดังกระเพื่อมขึ้นลงรุนแรง ลมหายใจที่ออกจากปากกลายเป็นควันขาวลอยขึ้นเหมือนเปลวไฟที่